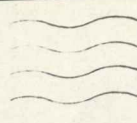

Ε.Η.Μ.
Παρασκευασμένη 24
45221 ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Δικορφιώτικα Νέα

Δίμηνη εφημερίδα του Συλλόγου Δικορφιωτών Ζαγορίου

Τεύχος 57, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ '93 - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ '94. Υπεύθυνος έκδοσης: Δημ. Παπαγιαννόπουλος - Τ.Θ 42099, 121 10 Κ.Τ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ - Τηλ. 57.38.093

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

Σταθμό για την ιστορία της εφημερίδας μας αποτελεί το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας. Μ' αυτό το τεύχος, η εφημερίδα μας μπαίνει στη δεύτερη δεκαετία της. Δέκα χρόνια σας κρατάει συντροφιά, πληροφορώντας σας για κάθε δραστηριότητα στο χώρο του χωριού μας, γυρίζοντας το χρόνο πίσω για τους παλιότερους, με τις περιγραφές του αείμνηστου Τόλη Σακελλαρίου παλιότερα και του Μάνθου Λέκκου τώρα, αλλά και θέτοντας προβληματισμούς για το παρόν και το μέλλον του χωριού μας, για το σύλλογο και την κοινότητα.

Ας κάνουμε όμως ένα φλας-μπæk και ας δούμε την εξέλιξη της εφημερίδας μας. Τα "ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ" άρχισαν να εκδίδονται στο τέλος του 1983. Ήταν μια υλοποίηση της απόφασης που είχε πάρει η Γενική Συνέλευση του συλλόγου μας το καλοκαίρι εκείνης της χρονιάς. Την υλοποίηση αυτής της απόφασης για την έκδοση της εφημερίδας την ανέλαβε ο χωριανός μας Γεώργιος Καρράς, στην Αθήνα. Τα πρώτα τεύχη, μονόφυλλα, φωτοτυπημένα. Μετά από τα τρία πρώτα τεύχη, η εφημερίδα μεταφέρθηκε στα Γιάννινα. Υπεύθυνος αναλαμβάνει και ο μέχρι σήμερα υπεύθυνος σύνταξης, Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο Σύλλογός μας σας καλεί στον ετήσιο χορό του, όπου θα κοπεί και η πίτα, στις 11 Φεβρουαρίου, ώρα 9μ.μ, στο κέντρο "Επιστροφή", Αθηνών - Πειραιώς 43, στον Πειραιά. Τιμή πρόσκλησης 3.000 δρχ το άτομο.

Σας περιμένουμε για να διασκεδάσουμε και να τιμήσουμε το χωριό μας.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΜΝΗΜΕΣ

Τα Χριστούγεννα έχουν παραμείνει ανεξάλειπτα στη μνήμη μου, δύο φορές στη ζωή μου. Τις παραθέτω χρονολογικά και ομολογώ, ότι είναι ταυτισμένες με τα γενέθλια γη μου.

Πρωί - πρωί, την παραμονή των Χριστουγέννων του 1942, τότε που η κατοχή ήταν τριπλή και φοβερή, άκουσα τη φωνή του Σίκα και του Λευτέρη, που μου φώναζαν:

"Αιντε, Μάνθο, πάμε για κόλιντα..."

Τους ακολουθούσε ο μικρός Φρίξος από πίσω με μια σακούλα στην πλάτη του, που του είχε δώσει η Χαρίσαινα, για να βάζουμε μέσα αυτά που θα μας έδιναν οι χωριανοί, όταν θα περνούσαμε απ' τα σπίτια τους. Σούρβα, σταφίδες, κάστανα, λεφτόκαρα, γκόρτζα, μήλα ξερά και κεράσια αποξηραμένα. Μερικοί θα μας έδιναν και δεκάρες και δραχμούλες, αλλά αυτοί ήταν λίγοι και ελάχιστοι...

Αρχηγός μας ήταν ο Σίκας και μέλη της ομάδας οι υπόλοιποι εμείς. Αφού, συγκεντρωθήκαμε στο Πγαδούλ', στο πρώτο σπίτι που χτυπήσαμε την πόρτα ήταν των Σακελλαριών. Αρχίσαμε να ψάλλουμε ομόφωνα, δυνατά και ρυθμικά:

"Κόλιντα, μέλιντα,
νόμου, Βάβω, κλούρα
σου φιλώ την πόρτα
και την παραθύρα".

Αμέσως άνοιξε την εξώπορτα, η Λάζαινα, μια ευγενική, καλοσυνάτη και πολύ φιλότιμη γυναίκα κι εμείς αμέσως τότε συνεχίσαμε τον ύμνο μας ομαδικά.

"Χοτούινα, Χοτούινα,
Χοτός γινιέται σήμερα
γινιέται και βαφτίζεται,
στους ουρανούς απάνω.
Οι αγγέλοι χαίρονται
τα δαμόνια σκάζουν,
σκάζουν και πλαντάζουν,
τα σίδερα δαγκάνουν,
τα ξύλα ροκανούν".

Η θεία η Λάζαινα μας ευχήθηκε κι ύστερα πήγε και μας έφερε κουλούρια απ' τα Γιάννινα, απ' το μαγαζί τους κι εμείς καταχαρούμενοι την ευχαριστήσαμε και φύγαμε, τρέχοντας προς τ' άλλα σπίτια του Πέρα-Μαχαλά.

Κι αμέσως γυρίσαμε στο σπίτι των Πουρλαίων, γιατί η Χαρίσαινα είχε βγει στην πόρτα και μας περίμενε. Μας υποδέχτηκε μαζί με τη Ρίνα και την Αγλαΐα και μας αγκάλιασαν σφιχτά. Μας γέμισαν την τσάντα με λεφτόκαρα απ' την Κουρκοπούτα, πούχαν πολλά και νόστιμα και φύγαμε.

Ένα - ένα σπίτι περνώντας, φτάνουμε τελικά στη Μέλπω του Τζιόβα. Καλοσυνάτη και απλόχερη μας υποδέχε-

Αλησμόνητα Χριστούγεννα...

ται στην πόρτα της και μαζί με την Τασιούλα ακούν τις φωνές μας, που ψέλνουν τα Δικορφιώτικα κόλιντα.

"Μωρέ, παιδιά μου, να ζήσετε και νάστε καλά. Πολύ χάρηκα σήμερα, χριστουγεννιάτικα, που σας είδα" μας είπε η κυρά-Μέλπω και μας φίλησε και τα τέσσερα, η ξεγεννήτρια επί πενήντα χρόνια του Δικόρφου.

Μας έβαλε καρύδια και γκόρτζα στη σακούλα μας, μας έδωσε κι από μια τηγανίτα και μας έβαλε στο χέρι μας από μια δραχμούλα. Κι εμείς τη βλέπαμε, την ξαναβλέπαμε, την κοιτούσαμε, την ξανακοιτούσαμε κι η χαρά μας δε λέγονταν και δεν περιγράφονταν... εκείνα τα Χριστούγεννα της πείνας και της φτώχειας, του τρόμου και της φοβέρας.

Κι η δεύτερη αλησμόνητη φορά είναι τα Χριστούγεννα του 1945, τότε, που τα χιόνια είχαν αποκλείσει όλα τα Ζαγοροχώρια και δεν μπορούσαμε να βγούμε, ούτε απ' το σπίτι μας ως το μεσοχώρι του χωριού.

Αποβραδís, με παιδική αισιοδοξία και χάρη, προετοιμαζόμαστε για τη νυχτερινή μας έξοδο προς την εκκλησία του Αϊ-Μηνά, ενώ βλέπαμε το χιόνι να συσσωρεύεται στους δρόμους και στις ρεματιές, στις στέγες και στις κορφές των γύρω βουνών.

Ησυχία απόλυτη βασιλεύε σ' όλο το χωριό, γιατί ακόμη και τα γιδοπρόβατα ήταν όλα κλεισμένα και μανταλωμένα στα κελάρια τους, ενώ οι γυναίκες τους κουβαλούσαν χόρτα και κλαρί απ' τις καλύβες, πούταν αποθηκευμένα.

Δύο - τρεις σκύλοι γαυγίζουν και προμήνυαν με τη φωνή τους όχι ευχαριστες εξελίξεις της επόμενης μέρας.

Αργά, το απόγευμα της παραμονής είχε τελειώσει η ιεροτελεστία των τηγανιών στην πέτρινη πλάκα και όλοι ελπίζαμε, ότι τη νύχτα, με τη βοήθεια του Θεού, θα ήταν δυνατόν, όταν χτυπούσε η καμπάνα, να πάμε τουλάχιστον στην εκκλησία.

Ωσπου, σχεδόν τα μεσάνυχτα, ακούστηκε αργά και λίγο δυνατά η μεγάλη καμπάνα να χτυπά. Τη χτυπούσε ρυθ-

μικά το χέρι του παπά-Σταύρου και μας καλούσε στη θεία λειτουργία της γέννησης του Χριστού.

Η γιαγιά μου πετάχτηκε όρθια και έκαμε το σταυρό της ενώ η μάνα μου άναψε τη χειρολάμπα, για να αλληλοβλεπόμαστε στο πυκνό σκοτάδι της βραδιάς εκείνου του Δεκέμβρη.

Κι ύστερα, αργά και προσεχτικά, σέρνοντας το ένα πόδι, η γιαγιά κατεβαίνει στην αυλή του σπιτιού και τι να δει... Το χιόνι είχε φτάσει τα δύο μέτρα περίπου κι όλο το χωριό ήταν αποκλεισμένο και βυθισμένο σε μια παράξενη ησυχία και ηρεμία και κανείς μας δεν μπορούσε να επικοινωνήσει, ούτε και με το διπλανό του.

"Παιδιά μου, φέτος θα κάνουμε Χριστούγεννα στο σπίτι μας. Στην εκκλησία δεν μπορούμε να πάμε. Το χιόνι μας αποκλείει" είπε έκπληκτη. Κι ανάβοντας ένα κερί πούχε δίπλα της, άρχισε να σιγοψέλνει δισταχτικά: "Η γέννησίς σου, Χριστέ, ο Θεός ημών", ενώ εμείς την κοιτούσαμε κατάματα κι απορημένα, βλέποντας συγχρόνως και προς την εκκλησία, που διακρίναμε φως, σ' ένα παραθυρό της και φανταζόμαστε, όσα γίνονταν μέσα σ' αυτή, με τους ελάχιστους χωριανούς, που 'ταν παρόντες.

Σε λίγο, η γιαγιά σαν διαπίστωσε την έκπληξή μας και το δέος μας, άνοιξε την Ιερά Σύνοψη, πούχε πάνω στο μπουχαρί κι άρχισε να σιγοδιαβάζει, με δυσκολία περισσή:

"Η παρθένος σήμερα τον υπερούσιον τίκτει..." Έτσι το σπίτι μας είχε μετατραπεί εκείνα τα Χριστούγεννα του 1945, σ' ένα πρόχειρο φτωχοεκκλησάκι, όπου όλη η οικογένεια συμμετείχε οικειοθελώς στο μυστήριο των μυστηρίων και στο υπέρλαμπο γεγονός της γέννησης του Θεανθρώπου.

Σαν τα διάβασε αυτά η γιαγιά μου κι έκανε άλλη μια φορά το σταυρό της, μας έφερε από ένα κομμάτι τηγανίτες στο χέρι και μας ευχήθηκε σχεδόν χαρούμενη και πολύ αισιόδοξη και άφοβη:

"Και του χρόνου, παιδάκια μου, να γιορτάσουμε μέσα στην εκκλησία του χωριού μας τη γέννηση του Χριστού κι όλοι οι χωριανοί μαζί. Χρονιά ήταν και πέρασε..."

Ο Χριστός πάει σε κάθε σπίτι, απόψε κι ήρθε και στο δικό μας και μας χάρηκε, σ' αυτήν την αυτοσχέδια κι όμορφη τελετή μας...

Δύο ανεξάλειπτα κι αλησμόνητα Χριστούγεννα στο βάθος της συνειδήσής μου καταγραφμένα, που κάνουν τη γερωνική μου... "φιλοσοφικότητα" να χαιρέται και να αναπολεί τα περασμένα.

ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Μόλις ξημέρωσε η παραμονή της Πρωτοχρονιάς και η παρέα μας ήταν έτοιμη για το γύρισμα των σπιτιών... Ο Ταούλης μας συγκέντρωσε στη βρύση του Πέρα-Μαχαλά κι από κει ξεκίνησαν για όλα τα σπίτια του χωριού.

Μαζί μας είχαμε το Σίκα και το Φρίξο, τον Αχιλλέα και το Γιάννη του Σάββα απ' τον κάτω Μαχαλά. Αρχηγός της προέλασης και προσωρινής μας "χωριάδας" ήταν ο Σταύρος Πάντος, ο επονομαζόμενος Ταούλης, που είχε χοντρή και δυνατή φωνή κι επιβόλλονταν σωματικά σ' όλους μας.

Πρώτο σπίτι, που σταματήσαμε στον Ομβρό του ήταν το "Λαίος τ' Μπόλα. Χτυπήσαμε δυο φορές απότομα κι ύστερα αρχίσαμε να ψάλλουμε δυνατά και κάπως ξεκομμένα όλοι μας:

Αρχιμηνιά και αρχιχρονιά
κι αρχή καλός μας χρόνος.
Άγιος Βασίλης έρχεται
από την Καισαρεία.
Βαστάει πένα και χαρτί
χαρτί και καλαμάρι.

Το καλαμάρι έγραφε
και το χαρτί μιλούσε:
-Βασίλη, πούθεν έρχεσαι
και πούθε καταβαίνεις;
-Από τη μάνα μ' έρχομαι
και στο σχολειό πηγαίνω.

-Κάτσε να φας, κάτσε να πιεις,
κάτσε να τραγουδήσεις.
-Εγώ τραγουδία δεν ξέρω,
ξέρω την αλφαβήτα.

Και στο ραβδί ακούμπαζε
να πει την αλφαβήτα.
Μα το ραβδί ήταν χλωρό
και πέταξε βλαστήρια
και στην κορφή των βλασταριών
πουλάκια κελαηδούσαν.

"Κι τ' χρον' κυράσααα..."
φωνάξαμε με μια κραυγή στο τέ-
λος. Κι όταν λέγαμε στους τελευταί-
ους στίχους η Λαία βγήκε στο μπαλ-
κόνι και μας πέταξε τρεις δεκάρες.

"Χρόνια πολλά και καλή χρονιά, παι-
διά μου" μας ευχήθηκαν κι εμείς
τρέξαμε προς την Αρέντω και τη Βό-

Πρωτοχρονιά στο Δίκωρφο

τω, που 'ταν δίπλα μας κι ο μπάρ-
μπα-Γιάννης, ο Κουτσιλίας μας χαι-
δεψε στην πλάτη. Ξανάπαμε κι εκεί
τον "ύμνο" μας και χαρούμενοι πή-
ραμε τις δεκάρες μας και πήγαμε
στη Βότσο.

Αυτή ήταν μόνη της εκείνη τη χρο-
νιά και μας δέχτηκε μ' όλη της την α-
γάπη. Και συνεχίσαμε την πορεία
μας σ' όλο τον Πέρα-Μαχαλά, μέχρι
τις δέκα το πρωί.

Η κυρά-Μέλπω μας έβαλε και στο
μαντζάτο και μας έδωσε από 'να
λουκούμι και μια τηγανίτα, αφού οι
φωνές μας είχαν βραχνιάσει, όπως
μας είχε.

Μαζέψαμε τα λεφτουδάκια μας ύ-
στερα και πήγαμε στην Πέρα-Βρύ-
ση, για να τα μοιραστούμε.

"Εσύ, Μάνθο, δεν ακουγόσουν και
καλά, γι αυτό πάρε λιγότερα..." μου
είπε ο αρχηγός Ταούλης και μου
'δωσε τρεις δραχμές συνοπτικά. Κι
εγώ, χωρίς αντίρρηση και τσακωμό,
πήρα το μεριδίό μου και γύρισα σπι-
τι μου χαρούμενος. Η εξόρμησή μας
είχε τελειώσει με επιτυχία κι εκείνη
την Πρωτοχρονιά...

Τ' απόγευμα της ίδιας μέρας τα
τρία καφενεία του χωριού ήταν κα-
τάμεστα από χαρτοπαίχτες και τους
θαυμαστές τους.

Στου Ταούγια ήταν η παρέα του
Αρέσια, που έπαιζε με πάθος και κα-
τάνυξη. Ανέναντι στου Δαρδακούλη,
βρισκόταν ο Μπουργαζάς με δεκα-
μελές τμήμα παιχτών, που 'ταν αφο-
σιωμένοι κι απορροφημένοι όλοι με
"θρησκευτική" ευλάβεια...

Και στου Χοντρού το μαγαζί, του
μπάρμπα-Τάκη του Παπαγιάννη γι-
νόταν το μακελειό με τις παρέες των
Πουρλέων και του Πατέα. Έπαιζαν
όλοι, ευτυχώς και κεφάτοι κι η χαρά
ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά
τους. Οι πιο πολλοί δεν είχαν πάει

για φαί το μεσημέρι και το βράδυ θα
ξενυχτούσαν ως το πρωί, αφού η
βραδιά ήταν χαρισμένη στην τύχη
των Βαλέδων και το τριάντα - ένα..

Μόνο ο Φάνης ο Βαλέκας διέκοπτε
την ήσυχη ατμόσφαιρα του καφενεί-
ου, όταν κέρδιζε ξαφνικά και ανεπά-
ντεχα τάληρο, ή δεκάρικο, πού 'ταν
ποσό σπουδαίο, για την εποχή της
φτώχειας και της ανέχειας του τό-
που μας.

Όσπου ξημέρωσε η μέρα της
Πρωτοχρονιάς. Πρωί - πρωί ο Πάπα-
Σταύρος χτύπησε την καμπάνα πα-
νηγυρικά κι ο Βακολίδης τον βοή-
θούσε, χτυπώντας τη δεύτερη μικρή
μας καμπανίτσα. Μια αρμονία ήχων
γλυκών και αξέχαστων καλούσε όλο
το χωριό στην πανηγυρική θεία λει-
τούργια του Αϊ-Βασίλη.

Με την τρίτη καμπάνα η εκκλησία
τ' Αϊ-Μηνά είχε σχεδόν γεμίσει κι η
φωνή του θείου Τόλη, του Μπουλ-
τζάτη, γέμιζε με ήχους γλυκούς και
ανεπαλήπτους το χώρο της.

Στο τέλος πήραμε το αντίδωρο και
την ευλογία του Πάπα-Σταύρου και
βγήκαμε ομαδικά, για να πάμε
στους εορτάζοντες Βασιληδες εκεί-
νης της χρονιάς.

Κι αρχίσαμε απ' τη Γούλα, πού
'ταν κοντά στο μεσοχώρι. Ο Βασίλης
και οι δύο τους κάθε χρόνο. Ο θείος
Βασίλης χαμογελώντας πάντα και α-
στεειεύοντας μας υποδέχονταν κι η
Βασίλειά με τις κόρες της μας πρό-
σφεραν γλυκά και ποτά ατέλειωτα.

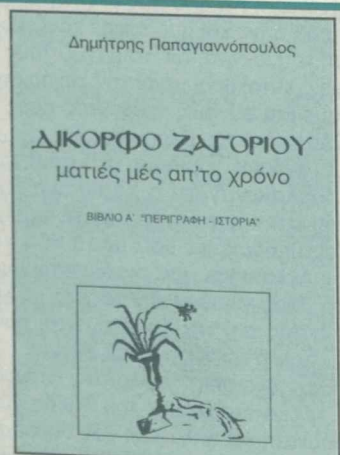
Έτσι συνεχίσαμε μ' όλους τους
Βασιληδες ανεξαιρέτως, ώσπου μας
πήρε το μεσημέρι.

Ήταν μια Πρωτοχρονιά στο Δίκωρ-
φο, με περιστή χαρά και χάρη, που
μένει πάντα στη συνείδηση εκείνων
που έχουν τα πρώτα παιδικά κι αν-
θρώπινα βιώματα, ταυτισμένα με το
χωριό τους, τα ήθη και τα έθιμά του.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ
2-1-94

ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Εκδόθηκε αυτές τις μέρες το πρώτο βιβλίο για το Δίκωρφο, του Δημή-
τρη Παπαγιαννόπουλου. Είναι το πρώτο βιβλίο μιας σειράς, που απο-
σκοπεί στην καταγραφή και διάσωση των ιστορικών και λαογραφικών
στοιχείων του Δικώρφου. Το πρώτο αυτό βιβλίο έχει σαν θέμα την περιγραφή
του χωριού και την ιστορία του. Η έκδοση έγινε με χρηματοδότηση ορισμέ-
νων χωριανών (αναγράφονται τα ονόματά τους στο βιβλίο). Το βιβλίο θα μοι-
ραστεί στους χωριανούς και φίλους ΔΩΡΕΑΝ. Όσοι θελήσουν να συνεισφέ-
ρουν οικονομικά στην έκδοση του δεύτερου βιβλίου οποιαδήποτε στιγμή
μπορούν να στείλουν επιταγή στη δ/ση: Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος Ταχ.
Θυρ. 42099 12110 Κ. ΤΑΧ. ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ. Τα ονόματα θα δημοσιεύονται στην
εφημερίδα και θα υπάρξει κατάλογος συνδρομητών φυσικά, στο βιβλίο. Ελπί-
ζουμε όσοι θέλετε και μπορείτε, να συνδράμετε αυτήν την προσπάθεια.

ΠΟΙΗΣΗ

Αφιερωμένο στη μνήμη
μιας νέας απ' το Ζαγόρι,
που τόσο ξαφνικά και πρώ-
ρα έφυγε απ' τη ζωή.

Πάνω στη νιότη ήσουν, νυ-
φούλα αμυγδαλιά
μα ξάφνου μπόρα τρομερή ε-
ξέσπασε κοντά σου
και μαραθρήκαν τ' άνθη σου
και σπάσαν τα κλαδιά σου.

Εμάδησες παράκαιρα τρια-
ντάφυλλο δροσάτο
έσβησε η λάμψη σου η χρυσή,
χαθήκαν σου τα κλάνη
και πέταξε ανάλαφρα στου
πλάστου την ακάλυλη.

Εφυγες γρήγορα πολύ, που-
λί κυνηγημένο
Βαρύς χιονιάς και λαίλαπα σ'
άρπαξε από κοντά μας
στο μισεμό σου δράκρυα γε-
μίζουν την καρδιά μας.

Κορίτσι δεκαεννιάχρονο κα-
τέβηκες στον τάφο
μ' ένα ξυλένιο φέρετρο κοντά
σου για προικίο
και την αραχνιασμένη γη, έκα-
νες για γαμπρό.

Τ' απόβραδα στο μήμα σου
πίσω απ' τα κυπαρίσια
Βραχνά το νυχτοπούλι εκεί α-
διάκοπα λαλεί
κι δόλια η μάνα δέρνεται στο
σπίτι μοναχή.

Γιάννης Λέκκος

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
5.000 δρχ. Παναγιώτου Αγγελική
3.000 δρχ. Ιωαννίδης Χρήστος
Ριγαντός Λάζαρος
2.000 δρχ. Ιωαννίδη Νίκη, Χαρί-
σιάνης Ναπολέων, Λέκκου Κλεώ
Κατσανεβάκη Λίτσα
1.000 δρχ. Σακελλαρίδης Θανά-
σης.

ΔΩΡΕΑ ΣΕ ΜΝΗΜΗ

Σε μνήμη του αδελφού του Σωτή-
ρη Ζυγούρη, ο Τάσος Ζυγούρης
πρόσφερε στην εφημερίδα μας
10.000 δρχ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

- Κορούλα απέκτησαν ο Βασίλης και η Γιούλα Σακελλαρίου. Και νύφη!
- Παντρεύτηκε στα Γιάννινα Σαββούλα Λέκκου, με τον αγαπη-
μένο της Μπόγκιντσαν. Καλούς απο-
γόνους.
- Δύο χωριανοί μας έφυγαν από
κοντά μας. Ο Νίκος Μητρόπουλος
και ο Σωτήρης Ζυγούρης. Στοι-
χάζουμε τους εκφράζουμε τη συλ-
λυπητήριά μας.

Στα τόσα χρόνια της ζω-
ής μου ποτέ δεν βρέθη-
κα Χριστούγεννα στο
Δίκωρφο. Τα σπίτια μας εκεί εί-
ναι παγωμένα κι αθερμαντα
όλο το χειμώνα κι έξω από τις
ευκολίες και τις ανέσεις που
μάθαμε πια.

Από τότε όμως που η αδελφή
μου η Τζιλντα αγόρασε το σπι-
τι του παπα-Σταύρου και το με-
τέτρεψε σε ζαγορίσιο παλα-
τάκι η ιδέα των Χριστουγέννων
μας σφηνώθηκε για τα καλά
στο μυαλό σε σημείο τέτοιο
που να κάνουμε και όνειρα για
το πως και τι!

Αυτό βέβαια παραγματοποιή-
θηκε μόνο εφέτος γιατί μπήκε
η κεντρική θέρμανση και το
σπίτι ολόκληρο ζεστάθηκε κι έ-
γινε φούρνος από τη θαλπωρή
της ζέστας του καλοριφέρ και
των τζακιών που έκαιγαν σε
κάθε δωμάτιο.

Έτσι την ημέρα των Χριστου-
γέννων το πρωί μες τη νεροπο-
νή και στη βαριά αχλύ της
χειμωνιάτικης αντάρας η είσο-
δός μας στο χωριό παίρνει
διαστάσεις για εμένα παλιός
της στην προσφορά του ταίπιου
και των μεζέδων και του καλού κρα-
σιού απ' τα Βαρκά κι απ' την Κουρ-
κούπη.

Πρώτη έρχεται στη θύ-
μησή μου η γιαγιά μου
η Ευφροσύνη, η Λάζα-
ρα. Προσπάθησα να τρυ-
πήσω το κέλυφος του χρόνου
και να τη φανταστώ αυτή την
ημέρα στις βαρείες της ασχο-
λίες με τόση οικογένεια που εί-
χε και τόσα ζωντανά.

Σίγουρα θα ξενύχταγε κι αυ-
τή και η θεία Καλλιρόη και η
θεία Γιωργάκινα οι τρεις συ-
νυφάδες αυτή τη νύχτα για να
τάχουν όλα έτοιμα πριν πάνε
στην εκκλησία.

Το τζάκι του μαγειριού θα
βόγγαγε απ' τις φωτιές και
τους αναμμένους φούρνους
για να βράσουν τα φαγητά της
ημέρας, τα γιαπράκια και ο πα-
τάς.

Τώρα η σιγή με γεμίζει ανεί-
πωτη θλίψη! Πού πήγαν, πού
είναι όλοι αυτοί που με ανά-
στησαν, που με χαίδεψαν, που
γλύκωναν με την παρουσία
τους! Ο μπαμπάς, η θεία η
Λένκω, ο θείος Βασίλης, ο Χρι-
στόφορος, ο πατερούλης ο

Μαθαίνω πως στο χωριό βγήκαν
αρκετοί χωριανοί για τις γιορτές.
Τα τζάκια καπνίζουν ευτυχώς ακό-
μη. Και είναι ημέρα γιορτής! Το
σπιτικό γιορτάζει γιατί Χρήστο λέ-
νε το γαμπρό μου ο οποίος από
Σαλαμίνιος έγινε και Δικωρφιώτης
μετά μεγάλης χαράς ομολογώ.

Μεγάλη του αγάπη να τροφοδο-
τεί το τζάκι στο μικρό μαγειριό να
συμπάει τη φωτιά, να ετοιμάζεται
για κυνήγια και να τιμάει το τσί-
πουρο σαν... Ιρλανδός στο Δίκωρ-
φο... κι ως τα κλαίει όπου τάχουν!

Χριστούγεννα στο Δίκωρφο

Γράφει η ΓΙΟΥΛΙΑ ΦΙΛΗ

Κωστάκης, η θεία Ασήμω, ο Βακο-
λίδης, η θεία η Λευτεριά, ο θείος
Κώστας, ο Σίκας, ο παππούς ο
Σάββας.

Τώρα περνάμε απ' το Σταθάτικο!
Άλλες, θείες και γιαγιάδες στο
νου μου. Η Στασούλα, η θεία
Θεανή, θείες τρυφερές, ευαίσθη-
τες και αγαπημένες στο χρόνο χα-
μένες...

Στο μεσοχώρι ένα έλατο στολι-
σμένο με φωτισμένο δίνει εφέτος
την παρουσία της ζωής. Βρέχει α-
σταμάτητα. Πνιγμός! Κάποιες
μορφές κινούνται μέσα απ' τα τζά-
κια του καφενείου και σ' ένα λε-
πτό είμαστε έξω απ' το σπίτι της
Τζιλντας. Απέναντί μας υψώνεται
ο Αϊ-Γιάννης αντάριασμένος και
γκρίζος. Αριστερά η Γκούβα με τις
απότομες μαχαίριες των βράχων.

Κι ύστερα όλα παίρνουν ζωή!
Μας ακούνε γιατί μόλις γυρίσαν
από την εκκλησία και βγαίνουν
έξω με φωνές χαράς! Τα καλωσο-
ρίσματα, τα φιλήματα, το ανεμοσούρι
που ξεπατάει, τα κλώνια της θε-
όρατης φτελιάς που υψώνεται
στον ουρανό, όλα γίνονται ένα και
τα λίγα δάκρυα μοιάζουν με τις
σταγόνες της βροχής και περνάνε
απαράτηρα καθώς δραςκελώ
με το δεξί πόδι το κατώφλι και α-
ντικρίζω το έλατο, το πρώτο έλατο
στολισμένο στο χαγιάτι σου αδελ-
φή μου! Πάντα ανοιχτό και χαρού-
μενο νάνι το σπιτικό σου που λά-
μπει και μοσκομυρίζει από τα έτοι-
μα φαγητά και τα γλυκά.

Κι η μαμά μου άγγελος πρωτο-
στάτης είναι εδώ και με σιγουρεύ-
ει με την παρουσία της και ανα-
πληρώνει όλα τα άλλα κενά... αχ,
πως είμαι έτσι φτιαγμένη που πά-
ντα τέτοιες ημέρες η καρδιά μου
έχει ανάκατα συναισθήματα χα-
ράς και θλίψης...

Θεέ μου! Χριστέ μου μικρέ νεο-
γέννητε πάντα το κάνεις το θαύμα
της αγάπης! Ας αγαπιούνται οι άν-
θρωποι χωρίς να φοβούνται και να
ντρέπονται.

Μαθαίνω πως στο χωριό βγήκαν
αρκετοί χωριανοί για τις γιορτές.
Τα τζάκια καπνίζουν ευτυχώς ακό-
μη. Και είναι ημέρα γιορτής! Το
σπιτικό γιορτάζει γιατί Χρήστο λέ-
νε το γαμπρό μου ο οποίος από
Σαλαμίνιος έγινε και Δικωρφιώτης
μετά μεγάλης χαράς ομολογώ.

Μεγάλη του αγάπη να τροφοδο-
τεί το τζάκι στο μικρό μαγειριό να
συμπάει τη φωτιά, να ετοιμάζεται
για κυνήγια και να τιμάει το τσί-
πουρο σαν... Ιρλανδός στο Δίκωρ-
φο... κι ως τα κλαίει όπου τάχουν!

Τα μικρά της οικογένειάς μας,
μας λένε τα κάλαντα κάθε τρεις
και λίγο, γελάνε και μόνο που κοι-
τάζονται! Τρώνε τα μελομακάρονα
απανωτά, και γίνανε σχεδόν επαγ-
γελματίες... χαρτοπαίχτες από την
ανά!

Το μεσημέρι περνάει πλούσιο σε
αγαθά και το βραδάκι καταφτά-
νουν επισκέψεις. Η Μαρία η ανα-
δεχτή μας με τον Μιχάλη. Ο Θω-
μάς και η Αρετούλα, ο Παύλος και
η Δήμητρα.

Οι οικογένειες Λέκκου, λατρεύ-
ουν το χωριό, ιδίως ο Θωμάς και ο
Παύλος που έζησαν και μεγάλω-
σαν εδώ. Αλλά και οι νύφες και ο
γαμπρός ο Μιχάλης Σιάφας δεν
πάνε πίσω. Έτσι ανάμεσα στα γέ-
λια και στα αστεία, στις αναπολή-
σεις και στις σοβαρές κουβέντες
εκφράσαμε και την επιθυμία μας
για το χιόνι. Κάτι σαν κρυφός καη-
μός μας βγήκε και τους είπα πως
το Δίκωρφο το λαχταρούσα τόσα
χρόνια για να ιδώ χιόνι τα Χρι-
στούγεννα και τότε ειπώθηκε η με-
γάλη κουβέντα από τον Θωμά το
Λέκκο.

-Τάξτε στον Αϊγιάννη ένα ντενεκέ
λάδι για να χιονίσει!

Πρέπει να σημειώσω ότι ο και-
ρός ως εκείνη την ώρα ήταν Νό-
τος σκέτος! Νερό πολύ έπεφτε και
η θερμοκρασία καθόλου κρύα. Πε-
τάχτηκα λοιπόν αυθόρμητα και εί-
πα μ' όλη μου την καρδιά.

-Τάξω, τάξω.

Αυτά ειπώθηκαν το Σάββατο, την
Κυριακή το απόγευμα έφυγα για
Γιάννινα με σκέτο γιοτί και ανε-
μοσούρι και τα χαράματα στο χω-
ριό χιονίσε.

Εμείς το πρωί είδαμε το χιόνι στο
Μιτσικέλι και παίρνοντας τηλέφω-
νο έμαθα πως στο χωριό έπεφτε
χιόνι.

Τα παρατήσαμε όλα και ξαναε-
βήκαμε.

Βρήκαμε το χιόνι ακριβώς στη
στροφή που αρχίζει ο κάμπος της
Ντοβράς στο σημείο που έγινε το
άγαλμα της Ζαγορίσιας γυναίκας.

Κι από εκεί άρχισε το ταξίδι στο
παραμύθι.

Ένας δρόμος μαγικός στην απε-
ραντοσύνη του λευκού.

Απ' την Ελάτη και πέρα που αρ-
χίζουν τα έλατα οι σιλουέτες των
δέντρων πανέμορφα στολισμένες
δέχονται τις παπλαμούδες που
σαν λευκά βελούδα κατεβαίνουν
ασταμάτητα από τον ουρανό με α-
παλό μουσικό ρυθμό.

Μου έρχεται η επιθυμία να κατέ-
βω και να κουκουλωθώ μέσα σ'

αυτό το λευκό πάπλωμα, ν' α-
φήσω την ψυχή μου και την
πνοή μου εκεί, σ' αυτήν την α-
γνότητα.

Η Βασιλική η κόρη μου έχει
πιο προσγειωμένες ιδέες.

-Σα να είναι πασπαλισμένα με
ζάχαρη τα δέντρα είναι, λέει.
Πεθύμησης έναν κουραμπιέ!
Από τον πεταλίτσι μέσ' την πυ-
κνή αντάρα φαίνεται μια υπο-
ψία από χωριό ή εμείς το υπο-
θέτουμε.

Ο δρόμος κάτω τρίζει και χα-
ράσει ροδιές. Φτάνουμε στα
πέρα αλώνια στο καντηλάκι
της θείας Ασήμω και ύστερα
στη στροφή, το πλάι με τις λε-
πτοκαρυές! Ένα δάσος από
χιονισμένα δέντρα που φτά-
νουν ως τα πόδια του Αϊγιάννη
σαν νάνια σκεπασμένα μ' αρα-
χνούφαντο πέπλο. Η αγγιδα
και η μεγαλοπρέπεια των βου-
νών έτσι καθώς τυλίγονται
στην αντάρα του χιονιού μα-
γεύουν την ψυχή μου.

Τώρα είμαι φευγάτη! Κα-
μιά σχέση δεν έχω
με τον κόσμο της αγο-
ράς και της συναλλαγής. Εδώ,
ψηλά, είναι ο Θεός μου! Σ' αυ-
τή τη μοναξιά βρήσκω την πλη-
ρότητά μου, τον αληθινό έρω-
τα και τα δάκρυα που δεν με
καταδέχονται πια άλλες ώρες
και για τίποτα.

Σ' αγαπώ! Λέω. Και δεν ξέρω
για τι και για ποιον απευθύνε-
ται. Ότι και να ήταν απέναντι
μου εκείνη την ώρα θα έλεγα:
Σ' αγαπώ!

Τώρα είναι ο Σταυρός του
Αϊγιάννη και το επαναλαμβά-
νω.

Σ' αγαπώ Αϊγιάννη.

Έτσι λοιπόν φευγάτη μπαίνω
στο σπίτι. Εκεί άλλα γέλια κι
άλλες χαρές. Τα παιδιά εφο-
διάζονται γάντια και σκούφους
και βγαίνουν για χιονοπόλεμο.
Χιονίζει συνέχεια. Δεν έπαψε
ούτε στιγμή!

Όταν περνάς σαν ξωθικό μέ-
σα από τη μαγεία της φύσης
κολλάς την αρρώστια της μο-
ναξιάς!

Κι αν δεν υπάρχει κάποιος έ-
ντεχνα να σε βγάλει απ' αυτήν,
πάσχεις. Από κείνη την ώρα ή-
θελα να γράψω και να ειπώ τι
είδα. Όμως δεν μπορώ να α-
πομονωθώ. Αλλά ούτε και να
ησυχάσω.

Χριστούγεννα στο Δίκιορφο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

Σχεδιάζω πως το πρώτο πράγμα που θα κάνω είναι να αγοράσω μια μηχανή λήψεως. Πρέπει να καταγράψω. Γιατί κι αν γράψω, ελάχιστοι πια διαβάζουν και πιο λίγοι ίσως θα με καταλάβουν.

Όμως τι με νοιάζει; Εγώ θα γράψω γιατί πρέπει να γράψω. Γιατί έτσι μόνο συνεχίζονται τα δρώμενα. Έτσι μόνο και τα εφήμερα αποκτούν τη μεγάλη τους σημασία.

-Απόψε θα βγουν οι λύκοι και θά 'ρθουν ίσαμε το μαντρί της Λένκως λέω στα παιδιά!

-Εί και τί μ' αυτό θεία;

-Και οι αρκούδες θα βγούνε στο δρόμο νάχετε το νου σας.

-Σιγά μωρέ θεία μη μας φοβίσεις!

Ετούτα δεν είναι παιδιά είναι καλικάντζαράι! γιατί μα την αλήθεια ο λύκος ήρθε και δάγκωσε στο λαιμό το κατσίκι της Λένκως. Και η Λένκω σας το λέω λόγω τιμής δεν τον φοβάται καθόλου το λύκο, στέκεται απέναντι του άσπρη και τον αντιμετωπίζει. Αχ! καλή μου εξαδέλφη τι δυνατή που είσαι και πόσο συμπονετική που αγαπάς τα ζωντανά και τα ήμερα και τα άγρια.

Και η μέρα περνά με τα μεσημεριανά κι ύστερα τα ψημένα κάστανα και τα καρύδια στη γωνιά. Οι άντρες όλο και ασχολούνται και μαστορεύουν. Φροντίζουν να μην μπαίνει ούτε από χαραμάδα το κρύο.

Και πόσο νωρίς σκοτεινιάζει! και η γιαγιά με την Τζίντα δεν λένε να εγκαταλείψουν την κουζίνα, το μεγάλο τους βασιλείο. Παναγιά μου η Τζίντα τι ευφραίνεται και φτιάχνει. Προγραμματίζει για τρεις μέρες τα μαγειρέματα ο δε σωρός από τα γλυκά έχει φτάσει στον πάτο. Ζωή νάχουν τα μικρά μας!

Τόσες εντυπώσεις! και το αδιάκοπο

χιόνι! Μ' έχουν ζαλίσει.

Γέρνω στο μαντζάτο με μια κουβέρτα και χάνομαι. Εχω την αίσθηση ότι ακούω τις παπλωμούδες να κατεβαίνουν και ν' ακουμπάνε στο μάγουλό μου. Ότι είμαι ξανά παιδάκι κι έρχεται ο μπαμπάς μου να με σκεπάσει καλά! Μέσα στον ύπνο μου καταπνίω το λυγμό που ανεβαίνει...

Κούραση αφόρητη με βαραίνει! Σα να ξανάζησα αυτή τη σκηνή και άλλοτε μου φαίνεται κι όταν ανοίγω τα μάτια μου ακόμα το χιόνι πέφτει. Μέσα απ' τα τετράγωνα καρέ τζάμια η σκεπή του μαγειριού καπνίζει.

Όσο είναι μέρα ακόμη, μια βόλτα στους δρόμους του χωριού με την Τζίντα. Τσαλαβουτάμε στο χιόνι και αστεϊευόμαστε πάνω από το πεζούλι του πατρικού μας σπιτιού. Λέμε ξανά τα ίδια και τα ίδια για τους παλιούς.

Σα νερομπάμπαλα αρχίζουν να νοτάνε τα πόδια. Πέφτει το βράδυ και πάμε επίσκεψη όλη η οικογένεια στον Παύλο και στη Δήμητρα. Ο Παύλος Λέκκος ύστερα από τα μακρινά θαλασσινά του ταξίδια ήρθε ν' αράξει για Χριστούγεννα στο ωραίο τους σπίτι που είναι ψηλό, αρχοντικό με χαγιάτι και κρεβάτια σαν τον παλιό καιρό.

Υστερα από τα κεράσματα και την όμορφη κουβέντα μια διακοπή του ρεύματος μας κάνει να ξαναθυμηθούμε τις λάμπες και τα κεριά. Στο μισόφωτο γίνεται αντήληπτη και η ξαστεριά του Δικόρφου.

Μέσα από τα θαμπά τζάμια πλησιάζουμε και βλέπουμε το χωριό κάτω σπиро και λαμπερό να δεσπόζει πανοραμικά κάτω από τη σελήνη που στο γέμισμά της τρέχοντας ανάμεσα στα

σύννεφα φωτίζει την άσπρη επιφάνεια της γης.

Τέτοιον πίνακα δεν ξαναείδαμε μήτε σε έργα κινηματογραφικά ούτε σε καρτ-ποστάλ του παλιού καιρού! Το θέαμα μας κάνει όλους πιο λυρικούς και φεύγοντας λέμε πως κάπως έτσι θα είναι οι λευκές νύ-

χτες στη Ρωσία.

Από εκεί άλλη βίζιτα στην Μαρία και τον Μιχάλη. Οι δίσκοι βγαίνουν και εμείς όλο δεν θα πάρουμε τίποτα και όλο... παίρνουμε... και μεζε και τσίπουρο και φρούτα για... τη διαίπα!

Το φως εν το μεταξύ έρχεται και πάει η ψυχή μας στον τόπο!

Πάμε σπίτι και αρχίζει η βραδινή ανία στο χωριό αυτήν που δεν κατόρθωσα να την ξεπεράσω ακόμα και τους καλοκαιρινούς μήνες που νυχτώνει αργά.

Ούτε τα χαρτιά, ούτε οι πασιέντσες, ούτε τα μαγειρέματα δε με κρατάνε πια.

Το χιόνι έχει από ώρα που σταμάτησε και το ρολόι του χρόνου λέει πως ως εδώ ήταν και αυτή η ψευδαίσθηση της χαράς. Αύριο Γιάννενα. Πάλι δουλειά. Νέες έννοιες.

Η επόμενη διαδρομή προς την πόλη είναι ηλιόλουστη. Όλα τα Ζαγοροχώρια κι ως πέρα μακριά η οροσειρά της Γκαμήλας, κάτασπρα σεντονόπανα, λουσμένα στο φως.

Οι σκιές των βουνών γαλάζιες ομορφαινούν το τοπίο. Ο δρόμος έχει παγώσει και το χιόνι τρίζει.

Αχ! πού να είναι όλα τα ζωντανά του βουνού κρυμμένα στα γιατάκια τους;

Κι εγώ σαν την Αλίκη από την χών των θαυμάτων είμαι υποχρεωμένη να ξαναγυρίσω στην πραγματικότητα.

Μπα! δε βαριέσαι και τα ζωάκια του βουνού θα γυρίσουν στην πραγματικότητα όταν πεινάσουν και βγούνε κυνηγήσουν. Τότε θα αρχίσει η πάμε τον κίνδυνο και το πεπρωμένο του μικρού αγριογούρουνου που σίτησαν οι κυνηγοί μας.

Τότε η ζωή θα πάρει πάλι το συνηθισμένο της δρόμο που είναι δουλειά και αγώνας. Οι γιορτές και τα χιόνια θα τελειώσουν και τότε κάτι άλλο 'ρθει καινούριο, αλλιώς, ομορφότερο...

Ο ήλιος και το χιόνι μου τυφλώνουν τα μάτια και γλυκονανουρίζονται ο δικό μου μυστικό κόσμο των σκέψεων...

Χρόνια Πολλά για τις γιορτές χαρνοί μου και σε σας που δεν είστε στο χωριό μας εφέτος.

Είμαι σίγουρη πως κάθε χρόνο φωτάκια πια θα καίνε περισσότερα και "χαρούμενα". Χρόνια Πολλά ευτυχισμένο το 1994.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 1993

ΕΣΟΔΑ:

α) Από εισφορές	206.00
β) Υπολ. προηγ. έτους	99.56
Σύνολο	305.56

ΕΞΟΔΑ

α) Τυπογραφικά	208.00
β) Ταχυδρομικά	875
γ) Γραφική ύλη	14.63
δ) Βιβλιοδεσία αρχείου	6.00
ε) Διάφορα	3.89
Σύνολο	241.27

Υπόλοιπο για 1994 64.29

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Συνεχίζει να βγαίνει φωτοτυπημένη, δίφυλλη όμως. Η κοινότητα Βωβούσας, επί προεδρίας Αλέκου Δρούγια και με ψυχή της το γραμματέα της κοινότητας Βωβούσας Τάσιο Αναστάσιο παραχωρεί το φωτοτυπικό της μηχανήμα για τη δωρεάν εκτύπωση της εφημερίδας μας.

Η γρήγορη όμως εξάπλωσή της σ' όλους τους χωριανούς μας, δημιουργεί και περισσότερες υποχρεώσεις. Η εφημερίδα μας αρχίζει να τυπώνεται σε τυπογραφείο.

Το 1986, μεταφέρεται πάλι στην Αθήνα, όπου μετά από ένα διάστημα αρχίζει να εκτυπώνεται με την τελευταία τεχνολογία της εποχής, τη φωτοσύνθεση για να περάσει γρήγορα στην εκτύπωση με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές.

Και φτάσαμε λοιπόν, στην αυγή της δεύτερης δεκαετίας. Τί έγινε όμως αυτά τα δέκα χρόνια; Πέτυχε το σκοπό της; Αξίζει σε τελική ανάλυση να συνεχίσει να εκδίδεται ή όχι; Είναι γεγονός ότι η εφημερίδα αγαπήθηκε από τους χωριανούς μας. Αλλά μόνο όταν τη διάβαζαν. Δυστυχώς, αν εξαιρέσουμε δύο - τρεις ανθρώπους, κανένας δεν πρόσφερε τη βοήθειά του.

Και δεν εννοούμε μόνον την οικονομική. Καλά τη διαβάζουμε, αλλά ποιος τη γράφει; Και δόξα το Θεό έχουμε αρκετά άτομα που μπορούν να αρθρογραφήσουν. Να προβληματιστούν μέσα από τις στήλες της εφημερίδας. Να προτείνουν λύσεις. Να ασκήσουν καλοπροαίρετη κριτική στο σύλλογο, την κοινότητα, ακόμα και την ίδια την εφημερίδα. Να δημοσιοποιήσουν προβλήματα που δημιουργούνται από τις όποιες αποφάσεις του συλλόγου

και του κοινοτικού συμβουλίου. Να εκθέτονται απόψεις δημόσια και με το θάρρος του καθενός και όχι κουτοσυνωμοσία στα καφενεία ή σε "πηγαδάκια", που δημιουργούν και παρεξηγήσεις. Για να γίνει η εφημερίδα μας, μια εφημερίδα μαχητική. Που ν' αγκαλιάσει τους νέους.

Που ν' αποτελεί, για κάθε διοικητικό συμβούλιο του συλλόγου και για κάθε κοινοτικό συμβούλιο, βοηθός στις σωστές αποφάσεις του αλλά και κριτή στις όποιες παρασπονδίες τους. Να γίνει βήμα συγκυρίας πληροφόρησης όλων των χωριανών από τις αρχές του χωριού.

Να μη μείνει ένα μουσειακό είδος, με κάποιες αναμνήσεις από τα παλιά. Να δει το παρόν και το μέλλον του χωριού. Αυτό ζητάμε εμείς να είναι η εφημερίδα μας. Αν πετύχει κάποιος απ' αυτούς τους στόχους, τότε ναι, αξίζει να βγαίνει.

Αλλιώς... είμαστε επιφυλακτικοί.

Πάντως, συνεχίζουμε. Ελπίζοντας στη βοήθειά σας, βγάλω από το τεύχος που κρατάτε, τεύχος επετειακό. Είπαμε να στολίσουμε και με λίγο χρώμα. Πληρώσαμε κάτι παραπάνω βαια, αλλά έτσι κι αλλιώς, τα κονομικά αποθέματα της εφημερίδας μας έφταναν μόνο για το τεύχος. Κι έτσι το βγάλω πανηγυρικό. Κάναμε και μια προσπάθεια να δέσουμε σε τρία τα τεύχη της εφημερίδας μας τη δεκαετία 1984 - 1993. Δυστυχώς αποτοκρήθηκε μόνον Ε (!) χωριανός μας.

Εστω κι έτσι, εμείς συνεχίζουμε.

Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος